

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

Γράφτηκαν τόσα για τόν θάνατο τής Κατίνας Παξινοῦ καί στίς δικές μας ἔφημερίδες καί στίς ξένες, μίλησαν γι' αὐτήν ἄνθρωποι πού τήν ἤξεραν, πού δούλειψαν μαζί τής, πού γεύτηκαν ἀπό κοντά τή θυελλώδη προσωπικότητά τής.

Ὡστόσο δέν μπορῶ ν' ἀντισταθῶ στόν πειρασμό ν' ἀναφερθῶ στήν ἐντύπωση πού μοῦ προκάλεσε... αὐτό τὸ «ἱερὸ τέρας» ὅπως τήν ἀποκαλοῦν, ὅταν τή γνώρισα γιά μερικά λεπτά, πρὶν ἀπὸ 10—12 χρόνια.

Ἐπαιξε τότε ἡ Παξινοῦ τὴν κυρία "Αλβιγκ" στοὺς «Βρυκόλακες» τοῦ "Ίψεν, τὸ ἔργο πού τώρα ἀνεβάζει ὁ ΘΟΚ.

Μιά παρέα φοιτήτριες ἐμεῖς ἀπὸ πάνω στόν πιὸ ψηλὸ, φοιτητικὸ ἐξώστη, τῶν 100 δραχμῶν, κρατούσαμε τὴν ἀναπνοή μας μπροστά στοῦ παίξιμό τής. Κι' ὅταν ἔκλεισε ἡ αὐλαία κάναμε τὸ μεγάλο τόλμημα: Νὰ πᾶμε στοῦ καμαρίνι τής, νὰ τή γνωρίσουμε κι' ἀπὸ κοντά.

Ὡστόσο θυγεί στήν σκηνὴ 5—6 φορές, ὅπως τὴν καλοῦσε καί τὴν ξανακαλοῦσε τὸ κοινὸ τῆ, ἐμεῖς εἶχαμε κατρακυλήσει τίς σκάλες καί θρισκόμαστε ἤδη ἔξω ἀπὸ τὸ καμαρίνι τής, περιμένοντας τὴν νὰ ρθεῖ. Ἐτσι μπορέσαμε νὰ δοῦμε τὴν Παξινοῦ μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τής βασανιστικῆς δημιουργίας.

Μπήκε στοῦ καμαρίνι, ψυχικὸ ράκος. Κάθισε σέ μιὰ καρέκλα κι' ἐμεῖς παγώσαμε. Νομίζαμε πὼς θὰ πάθει καρδιακὴ προσβολὴ ἀπὸ στιγμὴ σέ στιγμὴ. Τὸ πρόσωπό τής κατάχλωμο κάτω ἀπὸ τὸ μακιγιάζ τής σκηνῆς τὸ στήθος τής ν' ἀνεβοκατεβαίνει ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα, τὰ μάτια τής πρησμένα, μουσκεμένα ἀπὸ τὸ κλάμα, μιὰ μορφή τραγικὴ, ἡ προσωποποίηση τοῦ σπαραγμοῦ, τοῦ ἀβάσταχτου πόνου.

—Παιδιά μου, μέ συγχωρεῖτε... Δώστε μου λίγα λεπτά, νὰ συνέλθω...

Αὐτὰ ἦταν τὰ λόγια πού μᾶς εἶπε κι' ἐμεῖς καθίσαμε σέ μιὰ γωνιά, γεμάτες ἀγωνία καί φόβο.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐρχόμαστε σ' ἐπαφὴ τόσο ἔντονα μέ τὴ μεγάλη τέχνη, καί μέ τὸ δημιουργικὸ ἄγχος πού τὴ συνοδεύει. Κάθε παράσταση γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα ἦταν σὰν βδέλλα πού ἀπομυζοῦσε στάλα στάλα τὸ αἷμα τής. Ὡστόσο κάθε παράσταση ἦταν ταυτόχρονα καί μιὰ ἐνεση δύναμης, πού κρατᾶ στὴ ζωὴ τὸν καλλιτέχνη. Αὐτὸ ἀποδείχθηκε σέ λίγα λεπτά, ὅταν ἡ Παξινοῦ ἀπέβαλε ἀπὸ πάνω τής τὴν τραγικὴ κυρία "Αλβιγκ, κι' ἔμεινε ἐκεῖ, ἡ ἴδια, κουρασμένη βέβαια ἀλλὰ μέ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ ἠθοποιοῦ πού πέτυχε καί σήμερα τὸν ρόλο του.

Μᾶς εἶπε μερικά λόγια, μᾶς ἔδωσε αὐτόγραφα, στοῦ μεταξύ τὸ καμαρίνι εἶχε γεμίσει κόσμος, ἡ Παξινοῦ ξαναγινόταν ἡ θεατρίνα πού ἔπρεπε νὰ δεχτεῖ τὸ κοινὸ τής.

Ὡστόσο ἐμεῖς, φεύγοντας, ξέραμε πὼς τὴν ἐμπειρία πού πήραμε δέν θὰ τὴν ξεχνούσαμε ποτέ. Κι' ἦταν ἡ ἐμπειρία αὐτὴ τὰ λίγα λεπτά ἐπαφῆς μέ τὸν καλλιτέχνη, τὸν μεγάλο καλλιτέχνη τὴν στιγμὴ τής βασανιστικῆς δημιουργίας.

ΓΛΑΥΚΗ